

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Tos/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318010528
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8318010528.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Mariána Sninského na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30.03.2021, v trestnej veci proti odsúdenému Jánovi Merčákovi pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona a iné, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného R. Y. proti uzneseniu Okresného súdu Humenné sp. zn. 3Nt/8/2018 zo dňa 30.10.2019, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku **z a m i e t a** sťažnosť odsúdeného R. Y..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku zamietol návrh odsúdeného R. Y. na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/116/2015. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote, a to priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí odsúdený sťažnosť, ktorú aj dodatočne prostredníctvom zvoleného obhajcu písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že má za to, že napadnuté uznesenie Okresného súdu Humenné je nepreskúmateľné, nakoľko nie je dostatočne odôvodnené. Súd prvého stupňa musí v konaní zistiť, či vykonaný nový dôkaz je alebo nie je dôvodom na povolenie obnovy konania a v odôvodnení rozhodnutia aj uviesť prečo. Súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia obmedzil na strohé konštatovanie, že výpoveďou svedka R. L. nedošlo k takej podstatnej zmene dôkaznej situácie, ktorá by odôvodňovala zmenu pôvodného rozhodnutia, či už ohľadom viny alebo trestu. Podľa konajúceho súdu, svedok uviedol iba to, čo už bolo zrejmé aj z výsledkov dokazovania, ktoré predchádzalo vyhláseniu pôvodného rozsudku, ale nové skutočnosti neuviedol. V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, za nové možno považovať také skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na povolenie obnovy konania týka. Neznámou skutočnosťou je objektívne existujúci stav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutočného stavu veci. Pred tým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, napríklad výpoveď predtým nevypočutého svedka, ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom, napríklad zmena výpovede tzv. spolupracujúceho svedka. Z uvedeného vyplýva, že za nový dôkaz je potrebné považovať výpoveď predtým nevypočutého svedka aj v tom prípade, keď tento svedok neuvedie nové skutočnosti súdu skôr neznáme. Je tiež zrejmé, že tento svedok reálne ani nové skutočnosti uviesť nemohol, nakoľko vypovedal o tom, čo videl vo vzťahu k prejednávanému skutku a o čom v pôvodnom konaní vypovedalo niekoľko svedkov, ktorí však boli svedkami toho istého skutku, teda logicky museli vidieť to isté. Paradoxne, práve tá rozhodná skutočnosť, že svedok R. L. potvrdil priebeh skutku tak, ako ho opísali v pôvodnom konaní obžalovaný R. Y., ako aj svedkovia Y. A., X. K. E. V. Y., výpovediam, ktorým súd v pôvodnom konaní neuveril, jednoznačne je takou skutočnosťou, ktorá vo vzťahu k dôkazom skôr vykonaným odôvodňuje iné rozhodnutie o vine. Odsúdený R. Y. v priebehu celého pôvodného konania tvrdil, že sa žalovaného skutku nedopustil, nakoľko konal v sebaobrane a že to bol práve svedok S. a poškodený L., ktorí ho napadli a nie naopak. Výpoveď obžalovaného R. Y. tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, potvrdili viacerí svedkovia, napríklad H. Y., V. Y., W. F., X. K., agresívne správanie poškodeného potvrdil aj svedok R.

Y.. Z uvedeného vyplýva, že súd v pôvodnom konaní neuveril výpovedi piatich svedkov, ktorí vypovedali pod prisahou, ale uveril výpovedi svedka S. a poškodeného L., u ktorých bola evidentná motivácia krivo vypovedať s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti za vlastné protiprávne konanie. Skutočnosť, že odsúdený Y. bol surovo napadnutý svedkom S. a následne poškodeným L., nepreukazujú len výpovede svedkov, ale tomu nasvedčujú aj zranenia, ktoré odsúdený pri tomto útoku utrpel a ktoré boli v konaní preukázané lekárskymi správami, čím spochybňujú minimálne výpoveď svedka S., ktorý uviedol, že obžalovaného vôbec neudrel, len ho odťahoval. Poškodený L. bol v ten deň pod vplyvom alkoholu agresívny a aj samotný poškodený priznal, že toho istého dňa v poobedňajších hodinách fyzicky napadol R. Y.. Na verejnom zasadnutí svedok R. L. potvrdil výpovede uvedených svedkov a rovnako uviedol, že to bol S., ktorý napadol Y., S. udrel Y. päťou do tváre, ten spadol a hlavou buchol o fasádu. S. si potom naňho sadol a vtedy tam nabehol X. L.. Takýto nepomer dôkazov v prospech odsúdeného Y. nie je možné zo strany súdu ignorovať. Jednoznačne tieto dôkazy preukazujú, že odsúdený konal v nutnej obrane. Poukázal pritom na rozhodnutie R 18/1996 a R 26/2006 zaoberajúce sa nutnou obranou. Podľa súdneho výkladu ustanovenia § 25 Tr. zákona, pri nutnej obrane neexistuje podmienka subsidiarity, keď obranca sa nemusí útoku vyhnúť inými možnými spôsobmi a až potom, ak niet iného východiska, pristúpiť k nutnej obrane. Nikto nie je povinný ustupovať pred neoprávneným útokom na záujmy chránené Trestným zákonom, ale má právo použiť proti takémuto útoku obranu, ktorá nie je celkom zjavne neprimeraná útoku. Má za to, že v kontexte so všetkými uvedenými dôkazmi je výpoveď svedka R. L., ktorý je navyše bratrancom poškodeného X. L. a na rozdiel od svedka S. a poškodeného L. nemá akúkoľvek motiváciu krivo vypovedať, jednoznačne takým dôkazom, ktorý odôvodňuje iné rozhodnutie vo veci, nakoľko zásadným spôsobom spochybňuje výpoveď svedka S. a poškodeného L. a potvrdzuje dôkazy, ktoré preukazujú, že sa odsúdený skutku, za ktorý bol právoplatne odsúdený, nedopustil. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd vyhodnocoval pochybnosti, dôkazy v prospech odsúdeného za použitia tradičnej zásady in dubio pro reo, zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Humenné sp. zn. 2T/116/2015.

Na základe podanej sťažnosti krajský súd preskúmal v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 Tr. poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku napadnutého uznesenia predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Predpokladom povolenia obnovy konania, ktorá je jedným z dvoch mimoriadnych zákonom stanovených prostriedkov umožňujúcich zrušenie právoplatného rozhodnutia vo veci, je preukázanie splnenia podmienok, pokiaľ ide o trestné stíhanie, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, presne vymedzených v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. poriadku.

Podľa tohto ustanovenia, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania nie je možné preskúmať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, nie je možné posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a obhajobou obvineného, či rešpektoval zásady bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, či boli zachované právo na obhajobu a podobne, ale skúma len, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a či by tieto dôkazy alebo skutočnosti samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi, ktoré boli známe už predtým, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo v rámci ktorých by bol uložený trest v zrejmom nepomere s účelom trestu.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí správne zistil, že rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/116/2015 zo dňa 14.01.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To/12/2016 zo dňa 09.11.2016, bol R. Y. uznaný vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa podľa tohto rozsudku mal dopustiť tak, že

- dňa 01.09.2014 v čase okolo 01.00 hod. v priestoroch dvora materskej školy v obci U., po predchádzajúcej verbálnej hádke fyzicky napadol U. S. tak, že ho rukami sotil o stenu budovy a ťahal ho za tričko, na čo k nim došiel X. L., ktorý ich začal od seba odťahovať, pričom pri tom, ako sa X. L. snažil rukami odtlačiť R. Y. od U. S., mu R. Y. odhryznutím spôsobil traumatickú amputáciu časti posledného článku ukazováka ľavej ruky, ktoré si vyžiadalo dobu liečenia a práceneschopnosť v trvaní 33 dní, za čo bol obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V návrhu na povolenie obnovy konania, ktorý podala matka odsúdeného R. Y., táto uviedla, že po právoplatnom odsúdení syna zistila, že okrem svedkov H. Y., V. Y., X. K.X. E. Y. A. celý incident videla aj ďalšia osoba, a to Š. Q., ktorý doposiaľ súdom ani orgánmi činnými v trestnom konaní vypočutý nebol a rovnako navrhla na verejnom zasadnutí vypočuť aj ďalšieho svedka R. L., ktorý mal potvrdiť, že Y. bol bitý, ale on nikomu neublížil.

Súd prvého stupňa v rámci rozhodovania o povolení obnovy konania na verejnom zasadnutí vykonal dokazovanie výsluchom odsúdeného R. Y. a svedkov Š.M. Q. E. R. L.. Odsúdený R. Y. uviedol, že on sa iba bránil a preto nemôže byť odsúdený za výtržníctvo. Svedok Š. Q. uviedol, že on vôbec nič nevie, o čo sa jedná, on to nevidel, odsúdeného nepozná. Svedok R. L. uviedol, že videl, ako R. Y. išiel s S. vonku, S. chytil R. Y. za tričko, S. doňho sotil a začali sa naťahovať. Nie je možné, aby Y. odhryzol prst L., on videl všetko zo vzdialenosti asi 20 metrov, je kamarátom H. Y. a Y. A..

Krajský súd konštatuje, že svedok, ktorého navrhla vypočuť matka odsúdeného, Š. Q., neuviedol žiadne nové dôkazy ani skutočnosti, odsúdený taktiež vo svojej výpovedi neuviedol žiadne nové skutočnosti a jediným novým dôkazom je výpoveď svedka R. L., ktorý uviedol, že k napadnutiu spôsobom, aký sa kladie za vinu odsúdenému Y., nemohlo dôjsť. Táto jeho výpoveď však je v rozpore s dôkazmi, ktoré boli vykonané na Okresnom súde Humenné v pôvodnom konaní, keď výpoveď tohto svedka je v priamom rozpore aj s výpoveďou odsúdeného R. Y., ktorý priznal, že zahryzol do niečej ruky počas toho, ako v obci prebiehali slávnosti, keď X. L. obliat R. N.Č. kolou, na čo odsúdený dal L. facku. Následne prišiel za ním svedok V., ktorý mu povedal, že by si dal pozor, že S. so L. sa ho chystajú zbiť, na to on išiel za S. sa ho na to opýtať, vyšli von, išli k zadnému vchodu do MŠ, kedy ho S. napadol, sotil doňho, on spadol a S. naňho sadol, udieral ho tvárou do hrude. Prišla tam aj sestra a L. tam chodil a kričal, že nemá prst, na to prišli aj policajti. Na polícii policajti mu povedali, že bude predvolaný S. brat i jeho kamarát. X. L. uviedol, že on v uvedený deň nechtiac obliat Y. kofolou, vysvetlili si to, spolu si potom vypili, následne videl S. sa naťahovať s Y., on ich chcel rozdeliť, odtlačal ich rukami, bolo to v stoji, nie na zemi, Y. sa mu zahryzol do ukazováka ľavej ruky, on mu povedal, aby ho pustil a Y. zahryzol ešte silnejšie, v tom mu musel odhryznúť článok prstu. Y. mu prst odhryzol podľa jeho názoru úmyselne, lebo on ho upozornil, aby ho pustil. Y. on nenapadol, keby mu strkal prsty do rúk, uhryzol by ho.

U. S. v pôvodnom konaní uviedol, že prišiel k nemu Y., aby s ním šiel za budovu škôlky, kde mu hovoril, že navádza X. L., aby ho zbil, sotil doňho, hodil ho o stenu budovy, začali sa naťahovať, on si odrel lakeť, nechcel sa biť, lebo už mal problém so zákonom. Za budovou boli len oni dvaja potom jeho frajerka to povedala a prišiel tam X. L., ktorý ich od seba odťahoval rukami, následne X. začal kričať: „M., odhryzol si mi prst“ a volal policajtov, následne tam došlo asi 30 ľudí. R. Y. bol opitý a strašne agresívny.

Svedkyňa M. V., priateľka S., uviedla, že S. s odsúdeným boli za rohom budovy, S. zakričal na L., aby tam išiel, priateľ S. sa naťahoval s Y., X. L. ich od seba chcel oddeliť, bola tam tma, obaja stáli a potom X. zakričal, že mu M. odhryzol prst, na to sa zbehli tam ľudia. Y. jej napľul do tváre. Až následne tam prišiel H. a H. Y.V. a sestru Y. tam ani nevidela. S. mal škrabance na ruke a odtlačok na krku a roztrhané tričko.

Svedok H. Y. uviedol, že pred tým mal Y. incident s X. L., následne bratovi niekto povedal, že S. hucká X. L., aby ho zbil, on videl, že brat a S. išli za budovu, kde sa rozprávali, on sledoval, čo sa bude diať, najprv sa rozprávali potom sa začali hádať, S. udrel päšťou jeho brata do tváre, on ich išiel odtiahnuť a tesne pred ním tam prišiel L., S. tlačil brata pri stene budovy, brat sa nemohol postaviť, lebo bolo klzko, L. tlačil bratovi do úst prsty, predpokladá, že brat sa začal dusiť. On chytil L., odtiahol ho nabok, L. mu ukazoval, že nemá prst, potom sa L. do toho nezapájal, len brat sa naťahoval s S., konflikt sa skončil tak, že tam prišla matka S. a povedala S., aby prestal.

Svedkyňa V. Y. uviedla pri svojej výpovedi, že V. povedal odsúdenému, jej bratovi, aby si dával pozor, že S. hucká X. L., aby ho zbil, Y., jej brat sa išiel porozprávať s S. za roh budovy, oni s bratom H. tam nevideli, po krátkom čase sa za budovou začalo niečo diať a oni tam išli. S. sedel na zemi na bratovi a X. L. bol pri bratovej hlave, H. ich odťahoval, keď ich odtiahol, tak X. L. začal kričať, že nemá prst. Ona nevidela, kedy sa jej brat R. išiel s S. porozprávať za budovu škôlky a nevie, kedy sa tam dostavil X. L.. Pri svojej výpovedi v prípravnom konaní však už uviedla, že ona tancovala a vtedy jej brat R. na terase nebol, išla ho hľadať, brat ležal na zemi, S. sedel na ňom a bil ho päťami, potom tam prišiel L., ktorý niečo rukami robil, nevie čo, lebo to bolo z diaľky. H. H. L. preč od brata. Teda aj svedkyňa V. Y. vypovedala o veciach odlišne.

V prospech odsúdeného svedčil v pôvodnom konaní aj svedok Y. A., ktorý uviedol, že sedel s H. Y. E. X. K., videli, že S. sa rozprával s Y., S. udrel Y., hodil ho o zem, bil ho do tváre, prišiel X. L. a začal dusiť Y., dával mu prsty do úst, potom ich rozdelili, rovnako svedkyňa X. K., ktorá uviedla, že H. Y. pozeral poza auto na to, ako sa S. a R. Y. rozprávajú, potom S. udrel päťou Y., videli ich asi 25 metrov, S. sedel na Y. a potom prišiel L. a tiež bil Y., oni hneď tam išli s H.. Ďalší svedkovia, ako Y. V., M. S., W. F., R. N., R. Y. E. Y. V. vypovedali, že len počuli o tomto incidente, na vlastné oči ho nevideli.

Za takejto situácie bol krajský súd toho názoru, že ani výpoveď svedka R. L., ktorý dokonca vypovedal v rozpore aj s odsúdeným, že u poškodeného ani nedošlo k poraneniu pri tomto skutku, nie je takou novou skutočnosťou, ktorá by odôvodňovala zmenu rozhodnutia vo veci samej.

Z týchto dôvodov potom krajský súd sťažnosť odsúdeného Y. podľa § 193 ods. 1 písm. c) ako nedôvodnú zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je príпустný.